

A találkozón velünk lesznek a Meseterasz vendégein kívül a következő mesélő barátaink:

[Bartha Katalin](#)

[Bekó Tímea](#)

[Bukovics János](#)

["Felhőt lépő" Fekete Gy. Viktor](#)

[Fleckenstein Anna](#)

[Gregus László](#)

[Lovranits Júlia \(Rigó\)](#)

[Jay Miller](#)

[Németh Eszter](#)

[Vasáros Ferencné szül. Kocsis Márta](#)

A JELENTKEZŐK BEMUTATÁSA

Bartha Katalin

[A Holnemvolt Fesztiválról](#)

A Holnemvolt Fesztivál bemutatásakor elmesélem, hogyan jött a fesztivál ötlete, kik a szervezők, melyik évben kik léptek fel, esetleg néhány támogatót is megemlítek, és persze azt is, hogy önkéntesekkel dolgozunk.

Megemlítem a kapcsolódó kulturális eseményeket: előmesélés, kiállítás Vázolom a terveinket (esetlegesen képzéssel egybevonni a fesztivált, következő fesztivál időpontja, eddigi meghívott fellépők) Mesélek majd a klubról, amit mostantól havonta egyszer a Cöckxpon RestArtben tartunk.

Bekó Tímea

A mesemondás világába Fekete Gy. Viktoron keresztül csöppentem bele. Az egész úgy kezdődött, hogy élém állva ezt mondta: mesemondó leszek. Én pedig ebben nem kételkedve csak egy szóval válaszoltam: rendben.

Mesemondó előadásokra kezdtem járni, először csak kísérőként, majd egyre inkább a mesehallgatás örömeért. Újra elővettem a polcon porosodó mesekönyveket,

mesegyűjteményeket. Megismertem más mesemondókat is, és ha az ember ilyen társaságba kerül, elkezd mesélni.

A szűkebb baráti körömben mondtam az első meséket, gyerekeknek és felnőtteknek egyaránt, majd a hallgatóság nőni kezdett és hirtelen alsós osztályban, gyerektáborban találtam magam. Még csak most ismerkedem a mesemondással, de látom, mekkora ereje van.

Idén kezdem tanulmányaimat a Károli Gáspár Református Egyetem Tanítóképző Főiskolai Karán. Szeretném a mesemondást, a mesék varázslatos világát arra is használni, hogy a gyerekek számára könnyebbé, élvezetesebbé tegyem a tanulást. Szeretném, hogy a gyerekek megtanuljanak (vagy éppen ne felejtse el) szabadon mesélni, hogy a mesemondás újra mindennapjaink része legyen.

Bukovics János

Hagyományos népmesemondással foglalkozom több éve. A meséssel már kisgyerekkoromban barátságot kötöttem, amely az egész életemben elkísért. Intenzíven 3 éve foglalkozom vele. Több alkalommal meséltem Hollókőn, szívesen járom az országot ahol az időseket és a gyerekeket szórakoztatom. Előadásmódomban fellelhető a palóc nyelvjárás amely különlegessé teszi a fellépéseimet. Erdélybe több éve járok ahol az utóbbi időben mesegyűjtéssel is foglalkoztam. (Gyimes) Több versenyen is részt vettem.

Eredményeim:

A heves megyei felnőtt mesemondó verseny 1. helyezés
Szlovákia-Várhosszúrét-Pásztorok találkozója 1. helyezés
Keszthely-Zalai Szépen szóló Szépkorúak versenye. 1. helyezés

"Felhótlépő" Fekete Gy. Viktor

Semmiféle családi hagyomány, évezredes örökség, vagy rendeltetészerű csillagállás nem írta elő a születésemkor, hogy mesemondónak kell nevelni — mivel pedig úgy néztem ki, mint egy újszülött kis ember, ezért szüleim úgy döntöttek, jobb híján így is fognak kezelni. Semmi flanc, semmi extra.

Gyerekként sok időt töltöttem könyvek fölött görnyedve. Ennek több oka is volt: elsősorban az információéhség, másodsorban az olvasás szeretete, ahogy élvezettel faltam minden történetet, amibe bele tudtam képzelni magam, harmadsorban pedig egyszerűen azért, mert amolyan vékonyka-csúnyácska-ügyetlen gyerekként rögtön három további érvem is lett elkerülni a játszóteret, ahol a velem egykorú lurkók kergettek egy oktanul gömbölyű labdacso (viszont így legalább nem engem).

Nem készültem tehát mesemondónak, sokáig nem is tudtam, mi fán terem az, így növekedésem során akarva-akaratlanul megjártam rengeteg utat és ösvényt, míg ideértem: kitanultam a "grafikus" és a "marketing és reklámügyintéző" szakmát, a honlapszerkesztést, hordoztam-hordozom a költő és novellaíró, valamint a gitáros-énekes-dalszerző hivatás súlyát, legutóbb pedig katekéta szakon diplomáztam a Hittudományi egyetemen, szeptembertől hittanárnaként kezdem szolgálatomat.

Másfél éve pedig mesemondóként és dalnokként kutatom mindazt, amit továbbadni érdemes a mai fiataloknak. Talált kincseimet iskolákban, táborokban, könyvtárakban és egy alapítványt segítve gyerekkórházakban adom át azoknak, akik hisznek a mesék erejében.

Anna Fleckenstein

Gyermekkoromból emlékszem az élőszóval mondott mese varázsára, és ez indított el pedagógusként a mesemondás felé. Pontosabban 2007-ben felfedeztem, majd elvégeztem a Hagyományok Háza által szervezett népmese tanfolyamot, ahol kipróbálhattam magamat ebben műfajban. Hamar rájöttem, hogy a mesék nemcsak a gyerekeknek szólnak, a mesék nem csak a múltban léteznek, hanem mi is, ma is a elutazhatunk ebbe a világba.

Így jutott eszembe, hogy időnként összejöhetnénk mesélni. Szerencsére e gondolat megvalósítókra talált, így már öt éve járunk arra, ahol a madár se jár...

Kezdetben a világ minden tájának meséit szerettem volna magaménak tudni, de ma úgy érzem előbb saját meséink világát kell bejárnom, hiszen a magyar és a Kárpát-medencei mesekincs csodákat rejt.

Mesemondóként a tündér- és legendameséket, valamint a hazugságmeséket érzem magamhoz legközelebb, de – nem túl nagy – repertoáromban állat-, novella- és tréfás mese is szerepel. A történetek visszamondásánál fontosabbnak tartom a mese szerkezetét, és az élményt, amit a

mese ad, ezért – ha felnőtteknek mesélek – van hogy aktualizálok. De igyekszem ezt csak annyira tenni, hogy a mesém népmese maradjon!

Hétköznapijaimban grafikai tervezéssel és a szárnyát bontogató fiatalság szakmai okításával foglalkozom.

Gregus László és a Gárembucka – Napos- Holdas mesemondók Kriván Andrea Gyopárkával és Bumberák Majával

„A GÁREMBUCKA varázslat!

Tudniillik, ha valaki gárembuckát vagy más néven kecskebukát vet, azaz egy szép kereket bukfencezik, a világ is fenekestül felfordul körülötte. Csuda dolgok eshetnek meg ilyenkor: kakasból paripa válik, sündisznóból királyfi, rókából pedig királylány lesz egy szempillantás alatt.

Így aztán egy valamire való mesemondó mindig készenlétben tart a köpenye legeslegbelső zsebében egy aprócska gárembuckát. Hiszen mivé lenne ez a világ csillogó szemű királyfiak és királylányok nélkül?”

2011-ben végeztem a Hagyományok Háza mesemondó tanfolyamán, és itt döbentem rá, hogy a mesemondás sokkal több annál, mint amit korábban gondoltam róla. A mese kapu egy másik

világra. Kapu a fantáziánk felé, mely ezer színű és varázslatos. Kapu önmagunk, a vágyaink és az álmaink felé. Kapu egy olyan világba, ahol bármi megtörténhet, és a mesék hősei mindent elkövetnek azért, hogy valóban megtörténjen, aminek meg kell történnie. Mesemondóként ezt a kaput szeretném szélesre tárni a mesehallgatók előtt. Elvarázsolni, kézen fogni és átvezetni őket abba a másik világba, amely mindenkiben létezik, és amely emberré tesz minket.

A Gárembucka életre keltésével az volt az egyik célunk, hogy minél több gyereket és felnőttet meg tudjunk szólítani a mesékkel. Ugyanakkor szeretnénk a meséket játékos formában is előadni, a gyerekekkel játszani. Szeretnénk minél kevesebb eszközt és kelléket használni, hogy megmozgassuk a gyerekek képzeletét. Szeretnénk együtt játszani velük, így a gyerekek is aktív résztvevőivé válnak a történetnek. Szeretnénk népdalokkal, mondókákkal és hangszerekkel is gazdagítani a mesejátékokat, hogy egy sokszínű élménnyel legyenek gazdagabbak a közös játék után.

2004 és 2009 között az Integrált Kifejezés- és Táncterápia módszerét tanultam. Ebben a módszerben a hangsúly az önkifejezésen van, legyen az szóbeli, mozgásos, rajzos, táncos, zenés, éneklő, néma, művészi, vagy csak az egyszerű jelenlét. Az itt megszerzett tudást és tapasztalatokat is beépítem a mesélésekbe és a mesejátékokba.

Lovranits Júlia (Rigó)

<http://www.blackoriole.blogspot.hu/>

A Szegedi Tudományegyetemen végeztem, biológus, ökológus szakon. Jelenleg a Magyar Madártani Egyesületnél dolgozom oktatási munkatársként, alkalmi munkában mesélek is. Mesélni Zalka Csenge Virágtól, a Tarkabarka Hölgytől kezdtem el tanulni a Mosolyalapítvány meseklubjában. Az ő mesemondói neve után szeretem magunkat „a Tarkabarka Iskola”ként nevezni: ez utal arra a mesemondói irányvonalra is, amit Csenge honosított meg Magyarországon, illetve Csenge és tanítványainak sokszínűségére.

Engem középiskolás korom óta egyformán érdekel a természetvédelem és a szépirodalom, mesemondóként is a természet, a madarak megszerettetésére törekszem. Gyakran dolgozom állatos, madaras mesékkel. Szeretem az afrikai, indián, óceániai meséket: olyan népek történeteit, akik még közel élnek a természethez. De nagyon vidám vagy kalandos, állatos meséket tudok európai népektől is. A szigorúan vett állatmeséket, fabulákat viszont nem szívesen mesélem: mert a saját emberi gyarlóságainkat mutatják be általuk. Sokkal inkább szeretem, ha egy állat nevét, külsejét magyarázza meg egy mese, amiben méltóképpen írnak arról a madárról vagy emlősről, csodálatos segítő, vagy ő maga a mese hőse.

Jay Miller

New York-i mesemondó és pantomim művész, aki különleges előadási technikáját nem csak színpadon alkalmazza, de Magyarországon tanítja is.

Szóval, gesztusokkal, bábokkal és zenével ad elő lenyűgöző történeteket, melyekbe a közönséget is bevonja.

„Évszázadokon és kultúrákon átívelő történetek mesélnek nekünk arról, mennyire hasonló az

emberi élet minden küzdelme, és a boldogságért, megértésért és túlélésért folytatott hosszú vándorút. A mesék párbeszédhez vezetnek, embertől emberig; aki hallja, újra elmeséli őket, továbbadja generációról generációra – így folytatják végtelen útjukat, melynek során minden hallgató szíve mélyén feléled a gyermek..."

Németh Eszter

<http://www.nretzse.blogspot.hu/>

<http://konyvmutatvanyosok.wordpress.com/>

Gyermek-, és ifjúsági irodalommal 2008 óta foglalkozik, 2009 óta Ausztriában él.

2010-ben életre hívta a grazi Magyar Gyermek-, és Ifjúsági Könyvgyűjteményt.

2011-ben társaival megalapította a Könyvmutatványosok non-profit gyermek-, és ifjúsági irodalmi portált, amelynek webmestere és főszerkesztője.

A mesemondással, mint szülő, és mint a gráci magyar ovi gyermekprogram felelőse foglalkozott.

2012 nyarán Kovács Marianna mesemondó közreműködésével interjúsorozatot indított az általa szerkesztett portálon a mesemondókkal.

„A kismamatitkok.hu portáljának készítettem egy sorozatot a mesékkal, esti mesével kapcsolatban, amikor tudatosodott bennem: olyan gyökereimet találtam meg, amelyek a létezés legalján képződött súlyom részét adják. Fontos részét.

Közben megismerkedtem a papírszínház technikájával, aminek kínálatából a népmeséket szeretem leginkább, mert kötetlenül, szabadon lehet mesélni, és a gyerekek is ezeket szeretik a legjobban.

Azt gondolom, hogy a mese, népmese a legelemibb, történetek iránti emberi szükségletünket elégíti ki, a hallgatása, mondása pedig olyan közösségteremtő erő, amelyre mindig, minden korban és körülmények között szükségünk van. Olyan belső lélektartalmakat közvetít, amely semmilyen más "csinált" történettel nem helyettesíthető, pótolható.

Nem véletlen, hogy a divatos bestsellerek pontosan ugyanúgy visszafejthetők, amint azt Propp tette *A mese morfológiájában*.

Ha az irodalom élni segít, akkor a (nép)mese életet ad. Ha az irodalom megtart, akkor a (nép)mese teremti.”

Németh Eszter

